

В обороні демократії

(ЩУЄ І ПРЕСА)

6-го березня в Августурзі відбулася нарада представників української преси в американській зоні Німеччини з делегатами української громадсько-допомогової організації (ЩУЄ). На цій нараді виявилось, що деякі члени ЩУЄ виробили свої плани і проекти для скорочення української преси. Вони чули від американців, що має бути (для економії паперу) зменшене число преси для ДП, і вирішили подати свою думку в цій справі. У вироблених проєктах (максимальному та мінімальному) помітне старання зберегти такі газети як «Час» і «Укр. Трибуна» і зліквідувати «Наше Життя». Нічого кращого ми й не могли сподіватися від установи, в якій мають голос п. З. Пеленський та його однодумці. Вони вже раз своїми інтригами зліквідували були «Наше Життя» і нечуванам у культурному світі способом загарили майно нашої газети. Але американський окупаційний уряд визнав, що така газета, як «Наше Життя», потрібна українському читачеві, і «Наше Життя» почало виходити знову. Представник американського Уряду в Мюнхені на письмі ствердив, що «Наше Життя» належить до найближчих між органами ДП-преси.

Ми добре розуміємо, чим «Наше Життя» пропонує членів «ближнього відокремлення», що вони так швидко укоротити віку нашої газети. «Наше Життя» стало на чолі опозиції проти безправства й терору, заведеного тоталістами в українських таборах. «Наше Життя» викриває всякі великі й малі злочини, хто б їх не зробив, і кличе закінчити терористику: масу до само-оборони; «Наше Життя» розкриває перед громадством ганебну спекуляцію «ближнього відокремлення» на крові українських повстанців, що їх бандеріські політики на еміграції «записали» в свою партію і збирають гроші з найбідніших або зляканих людей у свою партійну касу; «Наше Життя» служить безкомпромісово демократичній ідеї і бореться проти всякого роду тоталізму — більшовицького чи фашистського — і зриває маску з тих, що «піднімаються» під демократію, хоч вони на ділі ширі тоталісти; «Наше Життя» обстоює не тільки політичну демократію, але бореться й за демократію господарську, соціальну, бо лише в цьому є охорона трудящих має цілого світу перед більшовицькою дегангацією.

Європейський соціалізм, як це ствердило недавно американське міністерство закордонних справ, — це найпевніша оборона перед більшовизмом. Навпаки, реакція — це, силою обставин, союзниця і помічниця більшовизму. Саме російська реакція (Колчак, Денікін, Врангел) поставила більшовиків на ноги, бо погнала до них, «збільшовизувала» маси. Гітлерова реакція підсилює більшовицькі настрої в цілому світі, а китайські реакціонери на чолі з Чан-Кай-Шеком не можуть дати ради з більшовизмом у Китаї саме тому, що вони противляться реформам на користь селянства.

Наді «наших» тоталістів на те, що вони ще будуть грати роллю в українській політиці, зовсім безнадійні, марні. Бандеріська «карта» була остаточно «бита» 30-го червня 1941 року. Та реклама, яку бандерівцям робить більшовицька преса (прим. недавня стаття Смолича), має свою певну ціль: показати світові, що, мовляв, тільки за п. Бандерою йдуть українці, а коли так, то чи можна мати діло з таким рухом? Так культурний світ знає добре ціну «демократизмові» людей «30 червня 1941 р.», і коли б ці люди пробували й надалі говорити «іменем українського народу», то більшої шкоди нашій визвольній боротьбі не міг би учинити і найлютіший ворог.

Пішемо це з тяжким серцем і з гірким жалем: «О, небагаторозсудливий і нездорового розсудження», — так писав колись гетьман Петро Дорошенко до групи запорожців, що хотіли вести свою окрему, «січову» політику.

Бо що це значить, коли тоталісти, що засіли в ЩУЄ, проєктують лишити аж дві газети для «відокремленців», а «Наше Життя» зліквідувати? Це б значило, що «люди 30 червня» мали б у своїх руках знаряддя для дальшої пропаганди тоталізму і всякої реакції, а поступова демократія, люди з дійсними історич-

ними заслугами перед народом мусили б мовчати!?

Проти таких плянів і проєктів мусимо рішуче протестувати. Тисячі наших читачів і прихильників запротестують з нами проти намірів тоталістів зліквідувати «Наше Життя». Бо наші читачі знають, що «Наше Життя» шире служить справі поневолених, гноблених, утискуваних, покривджених наших братів. Знають, що «Наше Життя» не ховає і не буде ховати правди, хоч би яка була вона гірка і неприсмна. Вони знають, що тоталістам не вдалося і не вдасться злякати редакцію «Нашого Життя» від виконання громадянської повинності

навіть загрозами і присудами смерті (а такі «присуди» маємо!).

Ми розуміємо причину ворожнечі і ненависти провідників «ближнього відокремлення» та їхніх «політиків» до «Нашого Життя». Але ця лють тоталістів нас тільки переконує, що наш шлях — правильний: адже зло завжди ставиться вороже до добра, і кривда — противиться правді.

Не вважаючи на всі хитрощі та інтриги, ми певні, що всі труднощі й перешкоди переборемо. Вірна демократична преса має виконати історичну службу в нашому суспільстві і вимести всяке тоталістичне сміття з української хати.

Політичний огляд

ФІНЛЯНДІЯ

Згідно з найновішими вістями з Фінляндії, фінляндський уряд 5 березня вирішив почати переговори з союстами, не зважаючи на те, що велика більшість народу проти всякого пакту з союстами і навіть проти будь-яких переговорів із Сталіним. Голова закордонної комісії парламенту соціал-демократ Енні Пелтонен сказав: «Ми хоч і проти будь-якого пакту з СРСР, та все ж змушені будемо переговорювати. Але коли почнемо протрактувати з ними, то певно не зможемо більше вирватися від союстів. Світ, а передусім Америка, повинні пам'ятати, що наша мета буде — вдержувати свою суверенність».

Опозиція проти союстського пакту все більше зростає. Один високий фінський урядовець каже: «Якби сьогодні відбувся плебісцит, то від 80 до 90 відсотків населення висловились би проти, будь-якого пакту з СРСР. Найважливіші аргументи проти цього пакту такі: 1. тепер ніяк не на час укладати військовий пакт проти Німеччини; 2. такий пакт суперечить недавно укладеному мировому трактатові з Англією і СРСР». Мало не вся фінська преса проти такої пакту, бо Фінляндія ніяк не хоче спричинитися до поділу світу на два противлячі й ворожі табори.

Фінський соціал-демократичний провідник заявив, що соціал-демократи Фінляндії не бояться ніякого комуністичного перевороту, як в Чехо-Словаччині чи Угорщині, бо в Фінляндії комуністи заслабі, вони не мають з собою більш, як 15 чи 20 відсотків усіх голосів. У Фінляндії не можуть комуністи самі на наказ із Москви зробити переворот, як то було в Чехо-Словаччині та в інших європейських країнах.

АВСТРАЛІЯ

Австралійський міністер імміграції пропонує британському міністерству переселити з Англії до Австралії не тільки робітників, а також цілі підприємства (фабрики) у великій кількості. Він чекає петицій на відповідь англійського уряду, щоб цей великий плян обговорити в австралійському кабінеті. Цей плян підготовляє забезпечення англійської воєнної індустрії на випадок війни в Європі, щоб Англія мала ще другий осередок своєї військової сили.

КОНФЕРЕНЦІЯ В БРЮССЕЛІ

Загальна політична ситуація на сході Європи впливає на те, що конференція п'яток держав у Брюсселі наближається до конкретних наслідків: згадані п'ять держав хочуть якнайскорше укласти свій союз. На черзі не тільки господарська співпраця, а також і політичне та навіть військово-порозуміння і союз. У цій справі Лорд Монтгомері, шеф генерального штабу, має перевірити різні військові зарядження в Бельгії. Цей союз п'яток створить для західної Європи зону безпеки так само, як це було минулого року в Ріо-де-Жанейро для цілого американського світу. Англія і Франція згодні заснувати спільний господарський комітет, щоб порозумітися в біжучих справах — господарських, культурних і політичних. Поза тим, що всі питання цих п'яток держав потре-

бують спокійного, ґрунтовного обговорення, пспішають сьогодні до реалізації політичного Унії. Сам прем'єр Бельгії, який ще вчора бажав порозумітися в господарських питаннях, сьогодні висловився вже за військово-порозуміння для підпорі політичного союзу. Це перші кроки до забезпечення західної Європи перед СРСР.

ПОДІ В ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНІ

Комуністичні «комітети акцій» продовжують чистку всіх урядів і громадського життя в цілій Чехо-Словаччині. Всі правники мають перейти докладу перевірку, про водиться ревізія судочинства і правничої термінології. При «чистці» політичних партій дотепер виділено з парламенту 12 послів католицької народної партії, потім перевірятимуть членів соціал-демократичної партії. Припускають, що ще перед сесією парламенту, яку скликають на 10 березня, всі небажані комуністам послі будуть позбавлені посольських прав. Досі «звичшено» та звільнено понад 100.000 осіб. Арештовано понад 500 анти-комуністичних студентів, які намагалися втекти до американської зони Німеччини.

На першому засіданні уряду міністер торгівлі повідомив про удержавлення 500 великих підприємств, що мали понад 50 працівників. Повідомляють, що президент Бенеш хоче зрестися свого уряду. В Лондоні запротестував чеський комітет проти комуністичної акції. Представник англійського міністерства закордонних справ повідомив, що в справі Чехо-Словаччини відбувається обмін думок між Лондоном, Парижем і Вашингтоном.

КОМУНІСТИЧНА ЗАГРОЗА

В Америці після останніх політичних подій у Чехо-Словаччині й Фінляндії забили на сполох перед комуністичною небезпекю. Підкомітет закордонно-політичного комітету палати репрезентатів опрацювала широкий звіт про стратегію і тактику світового комунізму і цілий ряд проєктів, що знешкодили б комуністичну небезпекю. Один дальший підкомітет палати репрезентатів опублікував витяги з листа Едварда Гувера, керівника союзної поліції, до міністра торгівлі, в якому він пише, що союстські агенти роблять спроби відкрити тасмицю атомових бомб. Як «позитивні протизаходи», підкомітет пропонує: негайно треба приступити до устанблзування господарства некомуністичного світу — через співпрацю, обмін сировини та розвитку торгівлі. Америка мусить ясно висловити свій погляд. Треба усвідомити собі, що Ленін сказав: капіталізм без всевітньої революції не можна знищити. Комуніст Гергард Асклер і три інші закордонні комуністи, заарештовані в Америці, проголосили голодовий страйк. Композитора Голівуду Ганса Айслера, брата Гергарда, проти якого також провадить слідство, після зложення поруки звільнено з-під арешту, коли він запевнив, що добровільно виїде з США до Чехо-Словаччини.

СЬОГОДНІ ЧИТАЙТЕ:

В обороні демократії
Політичний огляд
Шевченкові політичні ідеали
П. ФЕДЕНКО
Віктор Кравченко свідчить
Відкритий лист до п. д-ра ГАЛАМАЯ
Поет незданного духу Н. ЦЕРВИНА

* Бельгійський прем'єр Спаак назвав дотеперішні наслідки господарської співпраці 16-х держав у Парижі за невиспачальні, а програму Беніа для зміцнення західної Європи — за «дуже важливу подію в історії Європи і цілого світу».

* Трумен заявив у справі атомової енергії, що атомова комісія при ОН не зможе виконувати своїх завдань, якщо її меншість, що стоїть під впливом СРСР, буде й надалі відмовлятися від співпраці.

* Советські війська захоплять із Австрії в пограничній місцевості Баварії і грабують німецьких селян. Із советської зони Німеччини вдерлася німецька поліція в західну зону, щоб заарештувати деяких людей.

* Начальник СС Гімлер хотів 1941 року окупувати Швейцарію. Це вияснено на суді в Нюрнбергу в допитах урядовців німецького міністерства закордонних справ.

* Іранський парламент ухвалив закон про закуп зброї в США на 10 мільйонів доларів.

* Югославський уряд протестує проти приїзду американського крейсера до Трієсту.

* У квітні п. р. відбудеться в Парижі конференція Виконавчого Комітету світової організації профспілок. На порядку денному цієї конференції ще немає питання про обговорення плану Маршалла, хоч це жадало було і американським, і британським союзом профспілок. Секретар американської організації профспілок СЮ Поіхав був навіть сам до Москви, щоб дістати згоду советських профспілок на обговорення американської допомоги Європі. Советська організація профспілок погоджується з обговоренням Маршаллового плану, але тільки у Виконавчому Комітеті світової організації профспілок.

* Президент Америки Трумен заявив на пресовій конференції 1 березня п. р., що він бажав би зустрітися з Сталіним, проте, тільки в Америці.

* У Москві звільнено від обов'язків міністра торгівлі Александра Любімова через недостатні наслідки його праці. Новим міністром торгівлі призначено Василія Жаворонкова.

* У британській палаті в комісії для закордонних справ Лорд Пекенгейм сказав, що сьогодні світ стоїть перед питанням, чи ще може бути без війни порятунком від комунізму? «Небувалий переворот у Чехо-Словаччині вчить нас, що жадний уряд, жадна організація, які профспілки не сміють мати комуністів у своїх рядах»!

* На пресовій конференції 3 березня п. р. в Стутгартені генерал Клей, головний комендант американської зони Німеччини, заявив, що незабаром усі зовнішні уряди будуть ліквідовані. При цій нагоді він звернув увагу преси на тяжку недолу ДП і сказав: «Я думаю, що ні один німець не знає ціни тієї свободи, що вони її тут, під американською окупацією, мають».

* Міжнародний комітет у справах студентів європейських питань пропонує у своїх ухвалах заснувати західно-європейський союз держав в протипагу московському імперіалізму в східній Європі.

* В перших місяцях цього року підвищено грецькою армією 350 осіб. Число грецьких повстанців являєть тешер 175 000.

* В Польщі молодь від 16 до 21 року включено до державної організації молоді для спортивного військового вичколу.

* Черчил заявив, що кожна російська агресивна акція і кожна комуністична інтрига має небезпекю третьої світової війни. Кожна думаюча людина мусить бачити, що ми всі перебуваємо в тяжкому становищі.

* Генерал Ведмеєр, керівник операційного штабу американської армії, вилетів за негайну військову допомогу Китаєві.

* Българські послі в Лондоні і Брюсселі уступили зі своїх становищ, бо вони не погоджуються з політикою свого уряду.

УСВІТО СВІТУ

ІТАЛІЯ І ЕВРОПА

Італія має приступити до західно-європейського оборонного союзу, щоб не допустити до комуністичного перевороту в Італії. Італійський міністер закордонних справ на конференції 16 держав у Парижі має вже почати переговори в цій справі.

ЧЕСЬКІ ДИПЛОМАТИ УСТУПИЛИ

Чеський амбасадор в США, Юрай Славік і чехо-словацький посол в Оттаві Ф. Немец на знак протесту проти погроз у Чехо-Словацькій уступили зі свого становища. Славік сказав, що президент Бенеш під час внутрішньо-політичної кризи, що призвела до створення нового комуністичного уряду, перебуває під «великим натиском».

СССР І ФІНЛЯНДІЯ

Советський посол у Гельсінкі генерал Савоненков зажадав від фінляндського генерального штабу дати йому повний список активних офіцерів фінляндської армії. Советський уряд жадатиме звільнення протисовєтсько настроєних офіцерів.

ПРОТИСОВЄТСЬКІ ЛЕТЮЧКИ

В Гельсінкі розкидано летючки з нападками на Советський Союз і Сталіна. В летючках сказано: «Ми тільки по назві маємо незалежність. Справи, що мають для нас життєве значення, вирішують у Москві. Рано чи пізно фінів чекає та сама доля, що й естонців».

КОМУНІСТИЧНА ПРОПАГАНДА

Голова «Фінської демократичної унії» (комуністичної) в Гельсінкі на одних комуністичних зборах сказав, що демократичний фронт іде від відступу до наступу. Комуністичний партійний часопис «Вапа Сана» жадає укладення запропонованого Советським Союзом оборонного договору «для охорони вільності і суверенності країни».

700 АРЕШТОВАНИХ В АТЕНАХ

В Атенах арештовано приблизно 1.000 осіб. Міністер громадського порядку Константин Рентіс заявив, що арештовано «всіх небезпечних, відомих комуністів» і всіх тих, що безпосередньо або посередньо підтримували комуністів. Далі міністер повідомив, що два дні тому знайдено комуністичний наказ, із якого видно, що комуністи готували повстання в Атенах.

МОНТГОМЕРІ В БЕЛЬГІЇ

Шеф британського генерального штабу фельдмаршал Монтгомері на запрошення бельгійського уряду має прибути 31 березня до Бельгії для інспекції бельгійської армії та воєнних споруд і пробуде там до 2 квітня. В поворотній дорозі Монтгомері відвідає Остенде, де йому мають дати диплом почесного громадянина міста.

ВСЕСЛОВ'ЯНСЬКИЙ КОНГРЕС У ПРАЗІ

В Празі закінчився третій всеслов'янський конгрес. На конгресі схвалено резолюцію, в якій закликається змобілізувати всі слов'янські країни і всіх слов'ян, що живуть за кордоном, до боротьби за проведення в життя ялтинських і потсдамських постанов, провадити боротьбу за непероршність «нових кордонів Польщі й Чехо-Словацьчини» та за повне роззброєння Німеччини.

КОМУНІСТИЧНІ КОМІТЕТИ В ІТАЛІЇ

Італійський прем'єр де Гаспері обвинуватив комуністичну партію Італії в тому, що вона організовує комуністичні «комітети акцій». Приклад Чехо-Словацьчини показує, що така сама небезпека може загрожувати й Італії.

ГОТВАЛЬД КОНФЕРУЄ З БЕНЕШОМ

Перший раз після переформування чеського уряду президент Бенеш прийняв у своїй сільській резиденції у Усті комуністичного прем'єра Готвальда. На засіданні нового кабінету міністрів ухвалено підвищити приділ і незабаром легалізувати «Комітет акцій». Чехо-Словацький уряд Готвальда, створений 25 лютого, складається з 24 міністрів. Рівночасно створено «національний комітет акцій». Тим часом Чехо-Словацьчину покинуло багато політичних діячів.

Чехо-Словацькі дипломати в Голландії, в Китаї, в Монреалі (Канада) і в Туреччині покинули службу на протест проти комуністичного уряду. Посли правого крила соціал-демократичної партії виключені з партії. 30 послів народних соціалістів і 13 католицької народної партії також виключені з партії. Міністер Фірлінгер заявив, що тепер в новому національному фронті немає опозиції та що уряд не допустить всере-

дині країни до жадної опозиційної партії. Фірлінгер закликав до тіснішої співпраці з комуністами. Фірлінгер сказав, що урядовці, звільнені, як політично неблагонадійні, працюватимуть у гірництві, в копальнях, каменоломнях і в залізній промисловості.

ЯК З ФІНЛЯНДІЄЮ

Проти військового союзу з ССРСР висловилися всі партії, крім комуністів. Згідно з фінляндською конституцією сім політичних партій Фінляндії мусять висловитися одногослоно про укладення договору перед тим, як уряд має розпочати переговори. Фінські комуністи стараються переконати населення, що після укладення військового Союзу з ССРСР, фіни не будуть використані для військової служби поза батьківщиною. Зі Стокгольму повідомляють, що до Швеції щодня прибувають втікачі з Фінляндії.

ПРОМОВА ДЕ ГОЛЯ

Генерал де Голь на вічі в Комп'єні висловився за негайне створення «Господарчої, політичної, дипломатичної і стратегічної унії західної Європи включно з Німеччиною», як протипагу проти російських зазіхань на світове панування. Така унія буде об'єднувати 250 мільйонів людей. США мусять підтримати таку унію. Американська допомога мусять бути поширена і на оборону цих держав. Франція має бути центром цієї федерації. Генерал назвав теперішню ситуацію у Франції, як абсурдну, і вимагає нових виборів. Довго не можна зволікати після «блискавки» у Празі, бо подібне може статися і в Франції.

ПЕРЕД ДЕВАЛЬВАЦІЄЮ

В зв'язку з очікуваною девальвацією німецької марки люди намагаються вкласти свої гроші в товар. Купують вартісні речі, щоб уникнути втрат.

Проте, люди часом купують речі, що можуть втратити свою вартість. Дехто закуповує поштові марки, навіть на

кілька сот марок. Інші купують у великій кількості трамвайні квитки.

Тому урядові чиновники звертають увагу, що купівля згаданих речей — може бути не виправдана, бо цілком можливо, що будуть змінені й поштові марки та трамвайні квитки. Може бути змінений розмір або колір їх, і тоді вкладені гроші пропадуть.

ГІТЛЕР ЖИВИЙ?

Відомий нацист Артур Макензен заявив, що Гітлер 9 травня 1945 р. вилетів на аероплані з Берліну в Еспанію. З ним мав летіти також заступник Гітлера в партійних справах Борман, але був убитий.

ГОЛОС СТУДЕНТА

Як не треба писати передовиці

Недавно «Час» вмістив величезну передовицю п. Сосновського, присвячену 30-м роковинам української державності. Автор має українських соціалістів і навіть визначних, відомих всій Україні і в чужих міжнародних колах українських діячів, намагаючись довести, що це вони винні, мовляв, якби не вони, то ми були б... і т. ін.

Сосновському, як пресовому референту ЦЕСУСУ — цієї найвищої позапартійної студентської централі, варто було б пригадати, що перед ним широке поле діяльності в галузі студентського життя.

Студентська преса — найбільш занебана ділянка, і над цим мусять подумати, як управа Цесусу, так і самі студенти.

«Політруки» серед студентства нам не потрібні, а потрібні фахівці, добрі студенти.

Щодо соціалізму, то було б краще, якби п. Сосновський ще трохи простудював, почитав наукових праць, довідався про історію цього руху, а тоді брався б до дискусії чи критики, але — з науковими і обгрунтованими аргументами, а не з лайкою, запозиченою з «Української Трибуни».

Бо, якщо для таких панів Сосновських, для «Часу» і «Укр. Трибуни»

МАГАДЖАБА

Підпільна індуська організація «Магаджаба» забила найвидатнішу людину Індії, Ганді. Розлючене населення Індії вимагало вчинити сувору розправу над усіма членами Магаджаби. Індійський уряд заборонив цю організацію.

Такі коротенькі радіоповідомлення, що надходять з Делі, Бомбею, Бенаресу та інших міст Індії. Наш читач безперечно шукає відповіді на питання, що таке Магаджаба?

Засновано її досить давно, як індуську націоналістичну підпільну організацію. Треба мати на увазі, що індуський нарід поділений на дуже багато каст, віровчань, політичних партій і т. ін. Отже, виникнення організації Магаджаба нікого особливо не здивувало. Але згодом Магаджаба гірко далася взнаки цілому народові Індії, а сьогодні убиством Ганді сама себе прибила до стовпа ганьби.

Магаджаба звиродніла в підпіллі. Вона пішла шляхом насильств, терору, грабунків і т. ін. До своїх лав вона широко залучила найвідсталіші, темні шари населення. До її складу ввійшло багато розбійників, злодіїв тощо.

Кожний член організації Магаджаби складав присягу на вірність і послух проведові. Члени Магаджаби не мають права на власну думку чи критику організації. Вони в усьому є лише слух'яним знаряддям, повинні, не замислюючись, виконувати накази своїх керівників, хоч ті явно шкідливі для індуського народу.

Всі запряжені члени Магаджаби розбиті на невеличкі, по кілька осіб, групи чи б'ювки. Рядові члени знають лише свого групового керівника і в усьому йому підлягають. Йому навіть надається право вирішувати питання про життя і смерть кожного зокрема із своїх підлеглих. Як правило, відхід від організації або непослух керівникові карається смертю.

Часто від страху перед Магаджабою, а то й просто за гроші та матеріальні достатки, до неї прилучалася певна кількість безхребетної й безпринципової індуської інтелігенції. То — так звані поплентачі або шабесгої Магаджаби. Ця

категорія людей є найбільш нікчемна й потворна, її чинє найбільше ненавидить індуський нарід.

Керівники Магаджаби серед маси темного членства втовкмачують у голови задурених ними людей, що тільки вони справжні індуси, що тільки їм належить провід над усією нацією та інші нісенітничі.

Магаджаба широко провадить терор. Жертвами того терору найчастіше падають видатні і найбільш відомі національні діячі. Головна засада Магаджаби — хто не з нею, той проти неї.

Провід Магаджаби найбільше уваги звертає на придбання матеріальних засобів, цінностей. Організація часто провадить різні збірки серед індуського населення як грошима, так і цінними речами. Для замилення очей широких мас населення такі збірки відбуваються під гаслами: «допомога борцям за Індію», «на індуських повстанців» тощо. Заможних людей обкладають більш-менш сталими податками ніби на «національні потреби». Фактично зібрані кошти цілком залишаються в руках невеличкої кількості провдоду Магаджаби і привласнюються тими особами для піднесення свого власного добробуту.

Магаджаба завжди відмовлялася й відмовляється від будь-якої співпраці із справжніми індуськими національними організаціями. Навпаки, вона часто спрямовує свій терор проти них і чим тільки може перешкоджає їхній праці, намагаючись розвалити її осередки.

Магаджаба створила цілий інститут своєї таємної поліції чи так званої служби безпеки.

Серед справді вільних демократичних народів, що мають власні держави, як англійський, американський, французький і т. ін., існування подібних до Магаджаби організацій цілком виключене. Бо кожному ясно, що такі Магаджаби приносять лише величезну шкоду народам і завдають їм часто непоправних втрат.

Ось чому й індуський нарід, домігшись своєї державності, насамперед взявся до знищення Магаджаби.

Індознавець.

українські соціалісти й визначні діячі, що в огні і бурі революції будували рідну державу, не є авторитетом, то їх шанує наша емігрантська молодь, та й на Україні навіть сьогоднішні комсомольці з орденем Леніна на грудях, але з українською душею, згадують про українських діячів, що боролися за волю народу і його права. На Україні вождів п. Сосновського ніхто не чує і чути не хоче. Там наші діячі — демократи і соціалісти, що будували Українську Народну Республіку, організували військо і на своїх плечах винесли визвольні змагання, і, ні перед ким не схиливши своїх прапорів, пішли на чужину, мають великий авторитет, незалежно від того, до яких «змів вони належали.

Що вони могли робити помилки і робили їх — це безперечно. І це не їхній гріх. Великий гріх тих, що після 30-ти років, не дорісши навіть до розуміння їх, так примітивно починають тлумачити їхню діяльність і просто ляяти їх.

Бо треба сказати правду: українське покоління 1917—20 рр. збудувало українську державу УНР. Збудило невідому масу до нового життя. А що зробили однокумцї п. Сосновського? Вони несуть руїну, кров, братовбивство. Чи можна цим хвалитися?

«Лікарю, вилікуйся сам!»

ВОЛ. ДУБНЯК.

Сталін, як Гітлер, не спиниться сам

Паризьке «Міжнародне Видавництво» видало книгу Реймона Лякоста під заголовком «Советська Росія й Східне питання».

У книзі розповідається про наміри советів проникнути до Середземного моря і Перської затоки.

Книга (на 238 сторінок) починається з цитати, взятої з висловлювань колишнього американського посла в Москві Ульяма Буллита: «Єдиним тоталітарним імперіалізмом, який нині загрожувє початком світової війни, є тоталізм Советської Росії. Її метою є завоювання світу для комунізму. Щоб далі діяти, ми мусимо переконатися в цій тяжкій дійсності: Сталін так само, як Гітлер, не спиниться сам. Його треба буде спинити.»

Так починається ця добре скомпонована книга.

Рецензент місячника «Федератіон» пише про зміст книги: «Чому б не дати ССРСР доступу до теплих морів, об'єкту жадань царів, як і советів? Можна б підписатися під цією пропозицією, якби ця поступка задовольнила імперіалізм, що є не тільки політичний, а й ідеологічний, а також мріє про універсалізм. Та багато хто впевнений... що доступ до теплих морів не спинить советського імперіалізму, а навпаки, відкриє йому дороги до нових завоювань.»

Драма є такою, яку ми пережили перед 1939 роком з Німеччиною. Всі здорові уми бачили необхідність встановити між Німеччиною й Францією сталі відносини доброго сусідства. Але на яких основах і з якими гарантіями? Кожний рік, що проходив, показував марність дипломатичних підписів і неможливість довіряти гітлерівській Німеччині.

Яке ж довір'я можна мати сьогодні до держави, яка вважає, що все їй дозволено, аби воно було для неї корисне, і яка видає за патріотичну чесноту хитрість, обман і все те, що «буржуазні» народи називають брехнею? Таке резюме цієї праці. —Ю.-К.

НАШЕ ЖИТТЯ

UKRAINIAN NEWSPAPER „OUR LIFE“

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК

Адреса Редакції та Адміністрації: Augsburg, Silcherstr. 14. Адреса для листування і грошових переказів: Ukrainian Newspaper "Our Life" Augsburg, Postamt 2, Postfach 2, Regau, Koleria.

Головний редактор Д-р Панас Феденко. Видає: Видавничі Спілька „Наше Життя“ в Авґсбурзі. Уповноважений видавець Д-р Левко Чикаленко

Authorized Publisher Dr. Lewko Tschykalenko Chief Editor Dr. Panas Fedenko

Authorized by EUCOM Hq. Civil Affairs Division 12, January 1948 Authorization A. G. 383, 7 GEC-AGO

Druck: Anton Bilous Aichach

Віктор Кравченко свідчить Агенти НКВД за кордоном

(Див. „Н. Ж.” ч. 11)

Слідчий п. Стріплінг поставив Кравченкові питання, хто такі агенти НКВД і як ця установа діє. Кравченко сказав, що в Москві є міністерство державної безпеки, а в цьому міністерстві є закордонний відділ. Цей відділ має окремі гідвідділи, що ведуть шпигунську роботу в Центральній Європі, в Скандинавських державах, у південній Америці та в інш. Для шпигунської роботи Москва використовує свої посольства дипломатичні, військових представників (аташе), господарські організації. В закордонній організації НКВД є представництво закордонного відділу міністерства державної безпеки, представник закордонного відділу центрального комітету комуністичної партії і представники розвідки з воєнного міністерства. За советським звичаєм ці організації взаємно себе контролюють, одна за одною наглядають і ведуть змагання. В Америці всі члени комуністичної партії підлягали Седову, що був начальником советської закупної комісії у Вашингтоні, Сам советський посол в Америці — Громико — підлягав Седову.

Кравченко заявив, що кожного відповідального представника СССР за кордоном треба вважати за господарського шпигуна. Зібраний матеріал советські представники посилають у Москву на літаках разом з дипломатичною поштою. Кравченко стверджує, що советські шпигуни збирали в Америці відомості про підводні човни, про літаки і т. ін. Для цієї шпигунської «роботи» Москва посилає за кордон визначних спеціалістів, часто під фальшивими прізвищами.

УКРАЇНА В СССР

Слідчий Стріплінг запитав Кравченка, чи Українська та Білоруська советські республіки, що мають своїх окремих представників в Організації Об'єднаних Націй, дійсно є незалежні; чи представники цих країн дійсно репрезентують населення цих республік?

Кравченко сказав, що кожна советська республіка в СССР має в дійсності менше автономії й незалежності, як будь-який штат в Америці. Наприклад, Україна має сильну промисловість з копальнями заліза, вугілля, електричними підприємствами, з фабриками машин і т. ін. Але в уряді Української советської республіки немає ніяких міністерств, що завідували б названими індустріями. Вся праця цих індустрій підпорядкована всесоюзному міністерству в Москві. Це міністерство призначає увесь адміністративний і технічний персонал в українській індустрії за наказами центрального комітету комуні-

стичної партії в Москві. Далі Кравченко казав:

«Український уряд не має ніякої законодавчої сили і не має ніякої незалежності. Наприклад, в українському советському уряді є міністерство фінансів, але його завдання обмежується тим, що збирає податки і прибутки за приписами московського центрального уряду і надсилає їх до Москви. Московський уряд призначає бюджет Української республіки так, як хоче. Так само український уряд не має права порядкувати сировиною та продуктами, виробленими

на Україні, або їх розподіляти. Це — також абсолютна монополія центрального уряду в Москві. Коротко — український уряд як такий не має ніякої влади. Партійна машина на Україні, таємна поліція, літературна праця, включно з пресою, — в'є це роблять люди, призначені і контрольовані Москвою. Український советський уряд не є виразником інтересів українського народу в Організації Об'єднаних Націй; це — знаряддя політики советського центрального уряду. Персонально мені стає соромно і тяжко, коли американська преса поважно говорить про діяльність п. Мануїльського, що він, мовляв, заступає інтереси України, себто українського народу. Дивно, по правді, що цей публічний обман у США приймають поважно.»

(Далі буде.)

Конференція ДП-преси

(Від власного кореспондента)

3-го березня відбулася в Гайдельберзі чергова конференція ДП-преси з представниками ІРО. На цій конференції представники ІРО давали свої відповіді співробітникам ДП-преси. Цих питань було 15, із них частина спеціально правового характеру, наприклад: як з правого боку означити особу ДП? Представники ІРО заявили, що в цій справі буде дана конституція ІРО для переказу і видрукування в ДП-пресі.

На питання, чому ДП мають таку обмежену свободу руху, представники ІРО відповіли, що по суті немає перешкод для вільного переїзду ДП з однієї зони до іншої. Але є перешкоди харчові, що виникають при переїзді з одного табору до другого. Представники ІРО заявили, що робляться плани кодифікації прав ДП в Німеччині. В дискусії виявилось, що німецька статистика записує неправильно факти правопорушень переміщеними особами та німцями. Наприклад, в області Аугсбург німецька статистика записує всі провини, учинені чужинцями, на рахунок ДП. Німців записують у статистику алочинців після засуду, а ДП вносять у статистику злочинців при арештуванні, хоч часто виявляється, що та особа невинна. Щоб далі не було несправедливих закидів переміщеним особам, ІРО буде збирати свої власні відомості про правопорушників ДП.

Представники ІРО інформували заступників ДП-преси, що в кінці квітня відбудеться конференція ДП з високою освітою (в числі 50 осіб).

На питання про права ДП щодо власності, спадщини, земельної власності, договорів і т. ін. в Німеччині, представники ІРО дали відповідь, що ДП мають рівні права з німцями. Права власності для ДП в таборах — обмежені. Для охорони прав ДП мають бути призначені правні поради та їхні помічники на 2000 і на 500 осіб.

ДП можуть вести торговельні і промислові підприємства в Німеччині.

Говорилося також про тих, що не мають права на опіку ІРО в таборах, а саме, хто прибув до Німеччини після 1 квітня 1947 року. Але цю справу, як заявлено, ІРО вирішуватиме гуманним способом.

В справі харчової додаткової допомоги недужим (2% населення таборів) дане було висноження, що 2% — зовсім не обов'язкова база допомоги. Допомога на хворих має даватися згідно з дійсною потребою.

Відомо, що між німецькою молоддю від 6 до 10 років проведена т. зв. Губерова акція (допомога харчуванням у школах). Між дітьми ДП ця акція не зроблена. Лікарі з ІРО твердять, що стан здоров'я дітей ДП кращий, ніж німецьких дітей. Представники ДП преси це однодушно заперечили. Делегати ІРО заявили, що ІРО хоче збільшити приділи для дітей, але для цього бракує засобів. Отже лишається надія.

Для ДП, що живуть приватно, ІРО дає змогу реєстрації, щоб вони могли виїхати з Німеччини.

C. O.

За історичну правду

„Час” із 7 березня ц. р. містить статтю п. Сокільського „Питання консолідації” і, між іншим, спірається в своїх твердженнях на книжку пок. С. Шелухина, де той різними тлумаченнями і перекручуваннями пробував підірвати основу легальності під урядом УНР, що з 1920 р. опинився на еміграції. Хоч доба, про яку йде мова, має вже майже історичну давність, слід одначе, навести дійсний, несафальшований текст „Закону про форму влади на Україні” з 28 січня 1918 р.

„Конгрес Трудового Народу України, вислухавши справоздання Директорії та її міністрів і беручи на увагу заяву Директорії про готовність скласти свої повноваження, постановив:

„Висловити своє повне довір'я і подяку Директорії за її велику роботу для визволення українського народу...”

„Зважаючи на загрожує внутрішнє і зовнішнє положення нашої Республіки, засідання свої припинити, виділивши із свого складу комісію з законотворчими і контрольними функціями, які мають розробити для слідуєчої сесії Трудового Конгресу...”

„З огляду на небезпечний військовий час доручити владу і оборону краю Директорії УНР, яка, доповнена представниками від Наддністрянської України, до слідуєчої сесії Трудового Конгресу має бути верховною владою і видавати закони, необхідні для оборони Республіки, при чім ці закони передаються на затвердження найближчій сесії Трудового Конгресу. Виконавча влада УНР належить Раді Народних Міністрів, котра складається Директорією і в час перерви сесії Конгресу відповідає перед Директорією.

Доручити президії Трудового Конгресу в порозумінні з Директорією в найближчий час, коли явитиметься змога нормальної роботи, скликати слідуєчу сесію Трудового Конгресу України”.

Воєнні події не дали змоги Трудовому Конгресові знов зійтись для продовження праці. Але з цієї причини не вигасли права Директорії, які її дав Трудовий Конгрес. Не вигасли ці права також і наслідком виходу деяких членів Директорії з її складу, бо Трудовий Конгрес у своєму законі з 28 січня мав на увазі не особи, а інституцію.

Цікаво зазначити, що цей спір про „легальність”, веде орган „блискавкою відокремлення” „Час”, хоч діячі цієї групи дуже хотіли б для своєї УІВР мати якийсь зв'язок з УНР, як традиційним політичним центром. Коли це не вдалося, то випускають п. п. Сокільських, щоб доказували „незаконність”. Кому потрібне це крутіство?

Американці про Україну

(Див. „Н. Ж.” ч. 11)

З того часу, як ми повернулися додому з Советського Союзу, траплялось нам найбільше чути такі зауваження: «Я гадаю, що вони виставляли для вас комедію; вони не показали дійсного становища». Люди в цьому селі дійсно організували для нас видовище. Але вони це зробили так само, як зробили б фермери в Канзасі для гостей. Вони зробили те саме, що й наші люди роблять, а європейці тоді кажуть: «Американці їдять курчата».

Бо коли якийсь американський фермер має гостя, він неодмінно заріже для нього курча...

Вони дійсно влаштували виставу для нас. Вони приходили брудні з пилу, умивались, одягали найкраще вбрання й діставали з своїх скринь головні хустки, чисті й свіжі.

Вони мили ноги, одягали чисті сукні й блузки. Малі дівчата збирали квіти, ставили їх у пляшку і вносили до чистої кімнати. А делегації дітей з інших домів приходили зі шклянками на воду, тарілками й ложками.

Одна жінка принесла здалека... огірків, а пляшки з горілкою позбирали з цілого села. Один чоловік приніс пляшку грузинського вина, збереженого, одне небо знає, для якої великої okazji. На кухні урядили виставу. Вогонь палав у новій, білій печі, пекли перепічки, смажили яєшню і варили борщ.

Надворі йшов дощ, так що ми не почували себе зле, бо не перешкоджали їхній праці під час жнив.

У кутку ідальні, яка є загальним приміщенням, висить ікона Марії та Ісуса, обрамована й позолочена, під низом висіваний рушник. Була тут мальована, збільшена фотографія предків.

Ця родина втратила двох синів, і їхні портрети висіли на другій стіні.

Господар був у віці коло 50 років, з широкими вилицями, з руським волоссям і широко поставленими синіми очима. Нарешті їжа була готова. Борщ — оригінальна українська страва, яєшня смажена на салі, свіжі помідори, огірки і покритишена цибуля, гарячі коржі, мед, овочі й ковбаси були поставлені на стіл разом.

А потім господар налив до чарок перцівки-горілки, в якій були розтовчені зернята з перцю, так що вона пахуча. Потім він покликав свою дружину і двох невісток, удів його забитих синів, до столу і кожний з них дав по чарці горілки.

Коли обід скінчився, надійшов час, якого ми чекали. Час питань. Це був час вельми цікавий для нас, бо мали бути питання селян про селян і про села.

Тяжко для наших людей уявити Росію — з найрізноманітнішим підсонням — від арктичного до тропічного, з багатьма-багатьма різними расами й мовами. Ці селяни навіть не говорили по-російському, вони говорили по-українському.

«Як живе фермер в Америці?» — питали вони. І ми пробували пояснити, що є багато різного роду фарм в Америці, як в СССР. Є фарми малі — по п'ять акрів з одним мулом для обробітку, і є великі — кооперативні фарми, що працюють так, як великі державні господарства СССР, за винятком того, що держава не привласнює їх і їхнього добра. Є громади фарм, більше схожі на села, де громадське життя до деякої міри таке, як тут, за винятком того, що землю не володіють комунально. Сто

акрів доброї землі є рівновартні одній тисячі акрів бідної землі. І це вони розуміють дуже добре, бо вони селяни.

Вони хотіли чути про американську фермерську машинізацію, бо це та річ, якої вони потребують найбільше. Вони питали про розвиток зернових культур, зокрема про пшеницю, що не боїться іржі; про трактори і скільки вони коштують; чи може один чоловік, що господарює на малій фармі, дозволити собі купити трактор?

Селянин під кінець обіду казав нам, що советський уряд позичає гроші господарствам за низькі проценти тим людям, які бажають будувати хати на своїх господарствах.

Ми казали, що з цим добре в Америці; цього вони ніколи не чули. Вони не чули про позички фермерам або про велику роботу, що її виконує наше міністерство хліборобства.

Через дорогу один чоловік і жінка працювали під дощем, підіймаючи крокви для покрівлі до верха новозбудованих стін. А по дорозі діти гнали корови з пасовиська в загін. Жінки у своїх чистих хусточках нахилилися через кухонні двері і прислухались до розмови. А розмова оберталася до закордонної політики, про яку ми знаємо дуже мало і не можемо відповідати дуже багато.

Питання були гострі. Один селянин питав: «Що робив би американський уряд, коли б советський уряд позичив гроші й подав військову допомогу Мексиці з відкритим наміром перешкодити поширенню демократії?»

Ми хвилину думали і потім сказали: «Добре, як уявляємо собі, ми б оголосили війну.»

А він говорив: «Але ви позичили гроші Туреччині, яка є на нашому кордоні, з наміром перешкодити поширенню нашої системи. І ми не оголосили війни». А наш господар сказав: «Здається нам, що американський народ є демократич-

ний народ. Чи можете ви пояснити нам, чому американський уряд має своїми приятелями реакційні уряди, уряд Франко, військову диктатуру в Туреччині і підкупну монархію Греції?»

Ми говорили їм про питання, що ставились в Америці. Питання про панування на Балканах комуністичних партій, питання й нарікання відносно зв'язання «вето» росіянами в ООН, питання, що ставляється відносно нападів на Америку з боку советської преси.

Ці питання здається вивіривали одне одного, і вони не знали більше нічого про свою закордонну політику, як ми про нашу.

Не було подразливості в їхніх питаннях, — лише цікавість. Нарешті наш господар устав, підняв свою чарку і сказав: «Десь на все це мусить бути відповідь, і мусить бути швидко».

Вип'ємо в надії, що відповідь має бути знайдена, бо світ потребує миру дуже. І він показав на тих двох (чоловік і дружина, що боролися з важкими балками, щоб збудувати стріку) і сказав: «Цієї зими вони будуть мати хату вперше з 1941 року. Вони мусять мати спокій, вони бажають мати свою хату».

Він говорив далі: «Вони мають трьох малих дітей, які ще не мали хати, щоб жити в ній. Не може бути в світі когось такого безбожного, щоб хотів загнати їх назад у льохи, під землю».

Господар відкрив пляшку вина і налив потроху в кожну з наших чарок. За столом стало тихо. Ми піднесли свої чарки. Ми пили вино без промов. За хвилину ми дякували нашим господарям і відіждали по скаліченій війнової країні. Ми хотіли б знати, чи надія наших гостителів правильна. Чи справді є люди на світі, що хотіли б зруйнувати нові, малі хатки знову і загнати дітей у печери, під землю?

(Далі буде.)

Відкритий лист

До організаційного референта ЦПУЕ п. д-ра Галамая

26 лютого ц. р. на пресовій конференції, що відбулася в ЦПУЕ, під час свого звіту Ви закинули обвинувачення деяким часописам за висвітлювання на сторінках таких фактів, що їх завжди можна було б полагати в ЦПУЕ, зокрема Видавництво часопису «Наше Життя», що міститься за три кілометри від ЦПУЕ, завжди могло б з'ясувати ту чи іншу справу на місці.

Ми з Вами, п. д-ре, цілком погоджуємося. Але нас дивує, чому Ви, як організаційний референт ЦПУЕ, не спромоглись відвідати табір Сомме-Касерне, що також розташований від Вас за три кілометри, і не вжили заходів до переведення нових виборів. Адже Найвищий громадський суд уневажив вибори, проведені 19 жовтня 1947 р. Громадські організації табору чекали до сьогодні Вас, сподіваючись, що Ви знайдете, але не дочекались. А сьогодні Ви спонукали нас пригадати це Вам. При цьому нагадуємо Вам про вирок суду. (Подается оригінал).

Ч. спр. III. А. II/47.

ВИРОК

В ІМЕНІ ПРАВА

Найвищий Громадський Суд Української Еміграції в Авгсбурзі на засіданні дня 18-го грудня 1947 р.

УХВАЛИВ:

«Визнати переведені 19-го жовтня 1947 р. вибори голови, Таборової Ради та Контрольної Комісії в таборі «Сомме-Касерне», в Авгсбурзі, за неважні в системі ЦПУЕ.

ОБґРУНТУВАННЯ

19-го жовтня 1947 р. відбулися в таборі «Сомме-Касерне» вибори голови Таборової Управи і Контрольної Комісії. Проти тих виборів вище наведені товариства внесли за посередництва ЦПУЕ в Авгсбурзі дня 27-го жовтня, отже в законному реченні, — протест.

У протесті наводять, що вибори проведено не за правильником «Таборовий Виборчий Правильник», потвердженням Пленумом ЦПУЕ з 27-го травня 1947 р., а на основі правильника, складеного Таборовою Комісією, а саме: відкинено пропорційну систему і проведено вибори на підставі індивідуального голосування. Далі, всупереч постанові § 8 правильника «Таборовий Виборчий Правильник», потвердженого Пленумом ЦПУЕ, надано активне виборче право мешканцям табору від 18-го року життя.

Прохання опозиції про допущення до театру, де відбулось голосування, представників преси та опозиції для спостереження самого голосування не взято до уваги. За списками опозиції голосувало 888 осіб, коли після першого комунікату Виборчої Комісії голосувало 1177, а після другого комунікату — 1129 виборців.

Оскільки був висунутий лише один список, виборці, тобто опозиція, не мо-

гла за нього голосувати і оголосила бойкот виборів.

Виборча Комісія порушила нейтральне становище, бо від 17-ої години передала кілька закликів по радіо до населення, скликаючи виборців до голосування. Теж саме робили театральними дзвінками.

Голосування закінчено о 18. 10 замість о 18-ій.

Тому ждали скасування цих виборів.

Правний заступник ЦПУЕ, згідно з листом до ОПУЕ з дня 13. 9. 1947, подав, що «Виборчий Правильник» таборової управи не був перед виборами узгоджений з ОПУЕ і Управою ЦПУЕ. З виборчих актів Таборової Комісії, згідно управи табору «Сомме-Касерне» в Авгсбурзі виходить, що ухилення правильника таборової управи від правильника «Таборовий виборчий правильник» потвердженням Пленумом ЦПУЕ, не були узгоджені (§ 2 «Таборового виборчого правильника») з Обласною Виборчою Комісією, згідно з ОПУЕ та ЦПУЕ в Авгсбурзі, а на кожний випадок про ухилення «Таборового виборчого правильника» не була оповіщена Центральна Комісія, згідно ЦПУЕ.

Неспірне є, що згадані вибори були проведені з порушенням постанови § 3 правильника «Таборовий виборчий правильник», потвердженого Пленумом ЦПУЕ, саме була порушена пропорційна система, а активне виборче право, визнане українцям (-кам), яким минуло 18 років життя, — проти постанови § 8 того ж правильника, за яким право мають українці (-ки), яким минуло 21 рік.

З тих причин, тобто з причин порушення постанови §§ 2, 3 і 8 згаданого правильника, Найвищий громадський суд, не вдаючись в розслідування заміт повозників, згадані вибори скасував, як неважні в системі ЦПУЕ.

Крім цього. Найвищий громадський суд виразно стверджує, що ухилення, про які йде мова в § 2 «Таборового правильника», допустимі на випадок узгодження з Централєю, — не можуть відноситись до засадничих правних постанов.

Такою засадничою постановою є справа віку виборців. У світлі правних засад, обов'язкових для цілого культурного світу і визнаних міжнародним правом, усі права особові окреслені в законодавстві держави, до якої даний громадянин належить, а право те відоме під назвою «персональних статутів».

В тому стані ми, як колишні польські громадяни в квестії віку, управненого до правних актів, приватного й громадського, де б ми не були у світі, входимо щойно з покінченням 21-м роком життя, як повноправні громадяни.

Тієї засади ніхто не змінить, доки не будемо громадянами іншої держави, що нормувала б ту справу інакше, при чому слід зазначити, що той вік з бов'я-

зує майже у всіх державах культурного світу.

Найвищий громадський суд зазначає, що в тій справі перша розправа була визначена на 13. 11. 1947. Її відложено, в цілі подання оборони, на 27. 11. 1947. Цю розправу, на бажання пізваної сторони, в цілі уможливлення у-годового полагодження цієї суперечки, відложено на 6. 12. 1947 р. До цієї розправи ніхто не з'явився і її відкладено на 18. 12. 1947. Отже пізвана сторона мала більш, як місяць часу, від першої розправи, до угодного полагодження справи згаданих виборів.»

Повертаючись до вашого звіту, хочемо зауважити, що коли вимагати від інших інституцій діяти найкоротшими шляхами, то в першу чергу слід самому їх притримуватись і діяти з вимогами правового порядку, що буде на користь піднесення авторитету ЦПУЕ, з одного боку, та усунути анархію в таборах з другого боку. На цьому зразку ми чекаємо Вашого втручання, і наслідки цього втручання покажуть авторитет обраних нами наших органів ЦПУЕ, зокрема організаційного відділу на чолі з Вами. Бо різні викрутаси, замовчування болючих фактів порушення нашого еміграційного правопорядку мимоволі спонукують висвітлювати їх на сторінках преси. До сьогодні таборяни чекали на вас, а тепер вирішили цей вирок надрукувати, бо бачимо, що від ЦПУЕ до «Сомме-Касерне» аж 3 км. Вам до нас задалеко. **Таборяни.**

Від відділу інформації ЦПУЕ

Злучений Український Американський Допомоговий Комітет через свого уповноваженого на Західню Європу п. Р. Смука буде уділювати через систему ЦПУЕ потребуючим скитальцям деяку матеріальну допомогу. Відділ Суспільної Опіки ЦПУЕ звертається до всіх зацікавлених і просить прийняти до відома, що досі ще ніякої допомоги немає і невідомо точно коли буде. При розподілі плянованих допомог усталено такий порядок:

- 1) Як уже повідомляв п. Р. Смука своїми обіжниками, в зв'язку з обмеженістю фондів, допомога призначена лише дуже потребуючим, приватно мешкаючим, вискріпінгуваним (що не знаходяться на постацанні IPO) і в першу чергу таким категоріям втікачів: сиротам, самотнім багатодітним жінкам, студіюючій молоді, вченим, письменникам, мистцям, заслуженим громадським діячам і потребуючим непрацездатним. Всім цим категоріям ЗУАДК допомагатиме через ЦПУЕ, фактично через обласні та повітові референтури Суспільної Опіки.
- 2) Всім хворим, інвалідам і полоненим уділюватиме ЗУАДК допомогу лише через СХС, тому зазначені категорії втікачів мають звертатись до СХС, а не до Суспільної Опіки.

3) В зв'язку з тим, що деякі установи і скромні громадяни не знають про прийнятий порядок і звертаються безпосередньо до ЦПУЕ, відділ Суспільної Опіки повідомляє, що всі перераховані категорії мають звертатись безпосередньо до обласних і повітових референтур з умотивованими проханнями. Це теж стосується і тих, що вже вносили заяви, не дотримуючись того порядку.

4) Щоб використати громадську опінію чи дійсно той чи інший петент потребує допомоги, і щоб допомогу подати лише тим, хто її дійсно потребує, ЦПУЕ в погодженні з центральними професійними і культурно-науковими об'єднаннями буде уділювати допомогу лише після опінії цих об'єднань. Тому ЦПУЕ просить всіх петентів заручатись опінією від управ своїх об'єднань і лише після того подавати обласним референтам Сусп. Опіки свої прохання.

5) Студіююча молодь має звертатись за допомогою теж до обласних референтів Сусп. Опіки через місцеві філії КОДУС-у, при чому звертаємо увагу, що допомогою уділятимемо в першу чергу студентським ідальням.

6) Відділ Суспільної Опіки ЦПУЕ безпосередньо нікому харчової допомоги не буде уділювати, лише контролюватиме розподіл допомог по областях.

Відділ Суспільної Опіки доводить до відома, зацікавлених громадян, про прийнятий порядок уділювання допомоги, просить прийняти все це до уваги і дотримуватись його. Разом з тим Від. Сусп. Опіки звертає увагу зацікавлених осіб на те, що потреба допомоги є дуже велика, а реальна можливість допомогти значно менша, і тому матимемо змогу задовольнити прохання лише найбільш потребуючих і то не всіх. Натомість на параді обласних референтів Сусп. Опіки була прийнята ухвала, щоб вжити заходів до зменшення власних матеріальних фондів на місцях. Ми повинні всю увагу звернути на давню вже випробуваний шлях допомоги самому собі. Як би ми не були бідні, все ж таки серед нас є окремі особи і установи, що допомогою потребуючому братові ставлять собі за ціль. Ми мусимо добру волю таких осіб використати, залучити їх до збирання коштів і створення допомогових фондів, при кожному Українському Осередкові.

Особливо звертаємо увагу на можливість зібрати деякі фонди від тих наших скитальців, що виїжджають з Німеччини. Потрібно якнайпильніше збирати все майно, яке залишають скитальці, в тому числі й приватники, що виїжджають, та доцільно цю збірку здійснити.

Відділ Суспільної Опіки.

Авгсбург, 20 лютого 1948.

Н. ЩЕРБИНА

Поет нездоланного духу

2) (Пам'яті В. Є. Свідзінського)

Приятелювання за советських умов особливе. Там не може бути якихось товариств, бо зразу підпадуть під підозріння; агенти НКВД когось із приятелів обвинуватять у чомусь, щоб розпрошити товариство, а потім притягати до відповідальності й інших «за зв'язки з ворогом народу». Тож поширено дивний спосіб подвійних товаришувань — зустрічаються двоє, а ті обом можуть мати ще якихось приятелів і зустрічатися тільки з ними за принципом один з двома знайомими.

Енкаведистська атмосфера на широким просторах величезного концтабору, що зветься Советський Союз, зробила Свідзінського похололим, як і багатьох діячів з ділянки культури. Йому прищепилась боязкість переслідування. В усіх громадських місцях — у клубі, в театрі, в книгозбірні, на вулиці, в поїзді, розмовляючи з приятелем про звичайні речі, він завжди похололо і бисто озирався, інстинктивно побоюючись енкаведистських «лисиць».

Свідзінський поважав працюючих письменників, що вічно прямували вперед, і з-поміж них знаходив собі приятелів. Напр., дуже шанував молодого, талановитого і скромного поета Василя Мисика; інколи здибувався з ним, і вони подовгу розмовляли наодинці.

Василь Мисик молодим хлопцем прибув із села, з Полтавщини, до Харкова, десь у 1928 році. Працюючи в книгозбірному Будинку Літератури ім. В. Блакитного, він у літній години сам визнач-

англійську мову і невдовзі цілком опанував її. Він дав чудові перекази поезій англійського поета Бернса. Згодом Державне Видавництво України видало їх окремою збіркою, як «Вибрані поезії».

Поет Свідзінський залюбки допомагав у творчій праці молодим письменникам. Не раз радив з Вол. Свідзінським у питаннях стилю, жанрів та мистецьких засобів молодий поет Дорошко.

ЗВАБА...

Якось увечері, в редакції «Червоного Шляху» Свідзінський познайомив мене з молодого панноч. Коли через годину вона пішла з редакції, він підійшов до мене з якимсь таємничо-дитячим виразом в очах і потику заговорив:

— Я хочу спитати дещо... Тільки нікому про це ані слова...

— Добре, нікому, — пообіцяв я.

Очі його стали поважні ніби трохи сумні. Він майже пошепки спитав:

— Чи подобається вам ота дівчина?.. Чи гарна?.. І взагалі, яке вражіння?

— Безсторонньо?

— Так, безсторонньо.

— А ви не образитесь?

— Ні, ні! Я тільки хочу знати вашу думку, — м'яко посміхнувся він.

Хоч з усмішки я й здогадався, що тут щось не просто так, а проте, і може навіть саме тому, я вирішив сказати правду:

— Не подобається ані трохи!
— Чому? — пирснув смішком Свідзінський.

— Кажучи широк, вона мабуть пуста, непостійна й легковажна. Як метелик, що любить волю і вільно пурхає скрізь.

— А звідки Ви знаєте? Ви мало бачили її.

— На пустеньку досить глянути один раз. Зовні гарна: ніжна, з відкритим смуглявим личком, навіть елегантна, з усмішливими темнокарими очима, певно любить мистецтво. Але безмістовна, легковажна...

Свідзінський широко сміявся на мою відповідь, хоч видно не був задоволений моїм висновком.

Через кілька місяців у тій самій редакції, насамоті, Свідзінський знову почав зі мною розмову про панночку Кондратьєву. Він хвалився, що вона дуже чуйна й поважна його. А потім, роблячи часті павзи й наперед домагаючись від мене слова честі, що я нікому не скажу, спитав:

— Що ви сказали б, якби я одружився з нею?

Це мене обурило:

— Як? З цією пустенькою дівчинкою? Ви ж маєте поважну, врівноважену й досить пристійну дружину!

— А коли б, припустим, я не мав. Що б ви сказали?

— Я сказав би одно: дурниця! Безглуздя! Необміркованість!.. Ця легковажна дівчина може легко покинути вас, як легко згоджується на одружіння. А тоді Ви вже втратите свою попередню дружину, і на старість лишитесь самі.

Мої слова вразили його. Але він більш легковажив ними, ніж міг задуматись над їхнім змістом.

Поет дав серцеві волю...

Минуло понад рік. І вона покинула його. Зрадила. Їй «набридла» його ніжність, його витончене поетичне сство.

Якось, зустрівши мене на одній затішній, зеленій вулиці нагірного району міста Харкова, він виняв з кишені листа і звернувся до мене:

— Хочете послухати, що пише Кондратьєва?

Я зацікавився змістом роз'язки. Свідзінський, тримаючи листа в тремтливій руці, читав переривчастим від зворушення голосом. Кондратьєва писала про розчарування, про якусь незрозумілу пражнення «чогось нового». Ніколи не забуду таких слів з її листа: «Мне надосла твоя нежність».

Це говорить про те, що він був надто поет для звичайної панночки, та ще з середовища чужої нам російської нації. Своєю вдачею і освітою вона аж ніяк не була йому рівня.

Згодом Свідзінський побачив її у трамваї з військовим — прозаїчним і сірим на вигляд. Це він надто переживав. Але, кінець-кінцем, зрада Кондратьєвої викликала в поета зневагу до неї і, навпаки, глибоке почуття до кол. дружини, що видно з пізніших поезій.

Так родилась трагедія, подвійне горе. Це подвійне нещастя ще раз подвоїлось тоді, як незабаром попередня дружина, діставши вліті, як педагог, відпустку, виїхала до своїх родичів на Полтавщину, захворіла там на тиф і померла.

Це в особистому житті. А в соціальному — прірва. Шаліли арешти й розстріли українців... Пригнічення й маразм...

Поет пережив цю драму, загоїв рани серця, і ввесь поринув у творчу працю. Відтоді для поета в особистому житті лишилося «три радості»:

...Три радості у мене неодіймані:
Самотність, труд, мовчання.

(Далі буде.)

Про підручник проф. Ковалева

(Проф. П. Ковалів, «Граматика укр. мови»)

У першій частині цієї рецензії (див. додаток ч. 3 за 1947 р. до газ. «Наше Життя») була розглянута фонетична частина підручника проф. П. Ковалева, тепер ми хочемо зупинитись на морфології та синтаксисі.

У морфологічній частині цього підручника теж багато неправильностей. Наприклад, запровадивши (без особливої потреби!) термін «афікс», автор неправильно його визначив, бо афікс — це не тільки префікс та суфікс, а й флексія. Поняття кореня дав так, що його майже не можна відрізнити від пня (основи). Давши без потреби широкий огляд складених слів (іменників, прикметників), він зовсім не дав класифікації приставок та наростків (іменникових, прикметникових, «признак» інфінітива тощо). В класифікації іменників за значенням не дав автор категорій живітних та неживітних (хоч пізніше про розгляд форми знахідного йому довелося говорити про «жилі» й «нежилі»). Не змігши перемогти «тиранії письма», автор у багатьох випадках неправильно аналізує морфологічний склад слова. Так, у нього фігурують закінчення — І (в «колії»), — Ю (в «Марію»), — ЄВІ (в «Андрієві»), гадана однаковість основ теперішнього часу й інфінітиву в словах «чита-ти» й «чита-ю» (насправді ж тут «чита-у»), як також неправильно виділення їх (основ) у «таї-ти» й «та-ю» (замість правильного «таї-ти» й «та-у»). Заплутавшись у цих неправильностях, автор плутає потім і там, де грівпис уже не заважає. Наприклад, у слові «безкрайю» він виділяє закінчення — ІОЮ (замість тільки —ОЮ), форми минулого часу —ЛА, —ЛО, —ЛИ фігурують у нього як неподільні «суфікси». Можливо, автор скаже, що вся ця точність непотрібна в практичному підручнику, що так, мовляв, робив і О. Снявський. Але, поперше, Снявський подавав такі морфеми (такі, як —Ю, а не такі, як —ІОЮ) з відповідними застереженнями (наприклад, при —ІМ у прикметнику), а подруге, проф. П. Ковалів дає в своїй граматиці й більш наукові трудності, наприклад, покладаючи на гіпотетичні форми СВІТІУ. Ключна форма фігурує в нього беззастережно як відмінка, хоч уже давно відомо, що вона такої функції не має. А крім того, в § 89 («Звертання») він цю форму називає ще й формою називного відмінка («звертання висловлюється іменником в називному відмінку»). А приклад подає «Встань же, Боже!» Отже що тут правильне, що неправильне, — цього, мабуть, і сам автор не розбереться. Параграф про ступені порівняння чомусь має заголовок «Вищий ступінь порівняння», а в формах чомусь подано колишню форму найвищого ступня типу «прекрасний» як живе явище сучасної української мови, дарма що вона тепер означає вже тільки збільшену наявність прикмети. Так само неслушно відніс автор і слово «всемогутній» та форму типу «голосінький» до найвищого ступня прикметників: в них також ніякого порівняння немає. В таблиці відмінювання субстантивізованих прикметників (ст. 43) чомусь дано слово «Волошин», хоч це просто іменник (як «турчин»). Про інфінітив проф. П. Ковалів дослівно каже так: «Закінчення —ТИ — це давня фор-

ма українського інфінітива, що тепер лежить в основі української літературної мови (як це одна форма може «лежати в основі» літературної мови? В. Ч.). В розмовній мові іноді кінцеве ненаголошене І скорочується» (ст. 64). Отже знов «скорочується!» А тим часом і форма на ТЬ теж давня, і ніякого скорочення тут не було. В класифікації дієслів за значенням (ст. ст. 54—55) автор без потреби ускладнив питання про стани (рос. «залог»), давши рівнобіжно поняття «підметових — предметових» і «неперехідних — перехідних». У передминулому часі (його чомусь зовсім не дано в таблиці дієвідмін) автор хибно визнає за прийнятну для української мови неузгоджену форму з «було» (Хвиля кинулась було). Форму майбутнього недоконаного краще було б пояснити особливими формами від дієслова «йняти» (Не ймуть нам віри безхреста», Шевченко), а не формами «имамь», «имаша». Чимало дає автор хибного і в поясненнях дієприкметників та дієприслівників. Так, про активні дієприкметники не тільки не сказано, що це насправді мертва в українській мові форма і що її доводиться іноді що «творення дієприкметників триває й «роблено» вживати, а ще й відзначено, далі». Наростки у цих дієприкметниках чомусь раз — ЧИЙ, раз — УЧ, —АЧ (без голосного і з голосним). Колишні дієприкметники на -Л- (змерзлий) автор вважає за живу дієприкметникову форму, хоч з неї вже просто прикметник, а форму на -Н- минулого часу (виконуваний) — за форму теперішнього часу (за світським «стабільним» підручником і з тих, либонь, міркувань, що її вживаємо тепер приблизно в цій функції). Зовсім не згадано в морфології дієприкметникової походженням і присудкової функцією форми на -НО, -ТО (зроблено, вбито). Дієслівні форми типу «кив», «блись» беззастережно віднесено до вигуків, хоч їхня виразно присудкова функція цього не дозволяє.

З усіх розділів книжки найкраще, може, написано синтаксис, але й у ній є хибні. Першодусім, немає чіткості у визначенні синтаксиса. У автора воля вивчає то «різні способи словесного вираження думки», то «форми словосполучень. форми мови(?)», то нарешті «включно (?) речення». Отже, що саме вона вивчає? Чому б не сказати цього в одному реченні? З визначенням речення теж не все гаразд. Воно в автора «однина мови». А хіба про слово не можна сказати, що воно в певному розумінні теж одиниця мови? Адже дехто з мовознавців визначає його як «мінімум мови» (Поліванов)! Подіючи за Шахматовим тип «гетитивного речення» (без цього терміну), автор спускає з ока те, що це, власне, неповне речення з пропущеною підслівниковою частиною складеного підмета («Багато народу зібралось» — «А народу зібралось!»). Зовсім не виявлене в автора явище двоприсудковості, як проміжне явище між простим і складеним присудком («княжна весела гуляла»). Не з двох слів, як сказав у автора, а з двох частин складається складений присудок (бо слів може бути й більше). Крім того, автор чомусь напочатку каже не взагалі про сполучку («зв'язку»), а про «допомічне» (чому не «допоміжне»? адже це від «допомога»)

дієслово «бути» (не додано, що в особовій формі). Цілком хибно автор допускає присудковий орудний при сполучці теперішнього часу («Він є моїм приятелем»). Правда, він намагається цю конструкцію зв'язувати з певним відтінком у значенні, а саме: з ознакою тимчасовості. Але такі його приклади, як от «Він є моїм батьком», зводять цю ознаку нанівець, бо навряд чи батьківство реально може бути тимчасовим. Так само даремно автор визнає за цілком прийнятну для української мови пасивну конструкцію типу «Лист пишеться мною». Добравши способу для пояснення відмінкових функцій разом із розглядом другорядних членів речення, автор, проте, й тут не вберігся помилок. Наприклад, конструкції типу «гарний на вроду», «багатий на гроші», «високий на зріст» він чомусь розглядає як конструкцію з родовим, а це конструкцію з знахідним. Не дав автор чіткого поняття «односкладового» (чи не краще б «одночленованого?») речення. «Речення, — пише він — це підмет і присудок мисляться нерозчленовано в одному складі, звється односкладовим». І це визначення зразу ж зайшло в суперечність, коли автор підійшов до визначення безособового речення (отже «односкладового»). Безособове речення він так визначив: «Речення, де підмет граматично не висловлений і розумити його не можна, звється безособовим». Отже як поєднати суперечність: «підмет і присудок мисляться» і «розумити його не можна»? Дуже ускладнив проф. П. Ковалів питання про називне речення, роздвоївши його на присудкове і підметове і не давши на це переконливих доказів. Без потреби відродив автор давно відкинуте поняття стягненого речення

(Далі буде.)

Конгрес соціалістичного німецького студентського союзу

16—18 серпня ц. р. відбувся в вестфальському місті Білефельд (англ. зона) другий Конгрес Соціалістичного Німецького Студентського Союзу (СДС). В ньому взяли участь, крім 52 делегатів з усіх зон Німеччини, також запрошені гості — чужинці. Були там заступлені такі чужинські студентські організації: англійська, американська, австрійська, голландська, данська, українська («Група Суспільного Гуманізму»). Автор статті у «Студентському віснику» ч. 1 про цей конгрес, Євген Бобикевич, звернувся з закликом до українського студентства відгукнутися на пропонувану товаришами з СДС співпрацю. «Адже це важлива ланка міжнародних зв'язків», — зазначає він.

У Мюнхені співпрацює з СДС-ом Група Суспільного Гуманізму, що її представники візьмуть теж участь в Конгресі СДС, присвяченому ідеологічному питанню. Думаю, що цій групі припаде теж почесне завдання організувати участь українців у студентському соціалістичному Інтернаціоналі. Західно-європейський демократичний Соціалізм — це могутній ідеологічний форпост проти тоталізму і вського поневолення. Це під теперішню пору великий Союзник в наших визвольних змаганнях!

Лист до редакції

Цим сповіщаю хвальну редакцію, що в таборі «Buckenberg-Kaserne», у Пфорштаймі вільно поширюється «Українська Трибуна». Бувають іноді «Укр. Вісті» та «Неділья», а поширення часопису «Наше Життя» від початку січня ц. р. заборонено.

Потрібні заходи, що усунули б таке ненормальне становище.

Демид Бурко - Корецький
(Протосрей).

ОПОВІЩЕННЯ

Інститут Живих Мов в Авсбурзі оголошує набір курсантів на позаочне вивчення англійської та німецької мов. По інформації звертатися на адресу: Фрейдспрахеінститут, Авсбург, Сомер-Касерне, бл. IV, 77.

ВІД РЕДАКЦІЇ

З наступного числа «Наше Життя» буде містити повість з доби Богдана Хмельницького. Кожен читач, збираючи числа «Нашого Життя» дістане в руки цікаву книжку.

ВИЙШЛА НОВА КНИЖКА:
МИКОЛА КОСТОМАРОВ

«КНИГИ БИТІЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ».

Видання Українського Музею Архіву при УВАН. Ціна 3 марки.
Кольпортерам знижка.

Замовляти в Адміністрації «Нашого Життя». AUGSBURG 3, Sicherstrasse 14.

Від Центральної Переселенчої Управи

1. Надсилайте копії листів наших переселенців

Усім скитальцям, що залишаються ще далі жити в таборах Німеччини та Австрії, а також ІРО та іншим організаціям дуже важливо мати оригінальні листи від усіх наших скитальців, що вже переїхали на постійно до нових країн, про їхні умови життя, праці та інші обставини, якими дуже цікавиться вся наша еміграція.

Центральна Переселенча управа прохає всі українські табори та позатаборні організації, установи, приватні особи в загальних наших інтересах надіслати нам листи або копії з них для ознайомлення і використання, щоб ми могли відповідно на них реагувати. Одночасно авертаємось з проханням до всіх наших переселенців у країнах поза Німеччиною і Австрією писати нам листи про своє життя, а ми обіцяємо з усіма підтримувати тісний зв'язок.

2. Про можливість візду до Венецуели

Перші групи переселених українців-ДП до Венецуели своєю працею і поведінкою викликали велике зацікавлення різних ділових кіл. Венецуйська урядова місія, що прибула до Гайдельбергу, в розмові з представниками Центральної Переселенчої управи висловила бажання прийняти на працю поважну кількість українських рільників та ремісників. На бажання місії нами подано умови та зроблено офіційні пропозиції в цій справі, які представники місії мають подати урядові на затвердження. Після досягнення згоди, управа складатиме відповідні списки рільників. Відомості що надходять від наших скитальців з Венецуели про умови життя, позитивні.

3. Про приїзд аргентинського консула до Німеччини

Як довідуємось, незабаром до Німеччини приїжджає аргентинський консул з Парижа, який буде видавати візи на в'їзд до Аргентини особам, що мають відповідні дозволи від урядового імміграційного бюро в Буенос-Айресі. У зв'язку з цим управа ще раз просить усіх осіб, що мають в руках дозволи на в'їзд до Аргентини, якнайскоріше їх оформити в управі (Мюнхен-Пазінг, Бісмаркштр. 20, кімната 206). Попереджуємо, що всяке зволання цієї справи приносить шкоду не лише даній особі, а й усім особам, що є в списку.

Центральна Переселенча Управа.

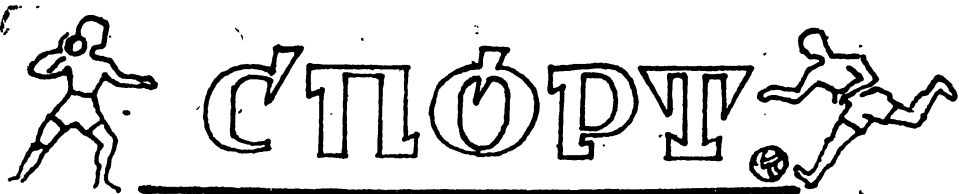
В неділю 14 березня б. р. о год 12 дня в Сант-Лукас Бірхе Маріаннен пляж в Мюнхені відбудеться урочиста пахарида пам'яті 15-ліття щучиного году (1932—1933) на Україні і мільйонів замучених братів наших.

Жалібна урочистість відбудеться за участю найвищого духовенства УАПЦ, численних священників та капелі «Україна» проф. Нестора.

Запрошуємо українські інституції та громадянство прийняти якнайчисленнішу участь.

Доїзд трамваєм 1, 4, 19, 30 до Макс Цвай Денкмаль або Ізаторіяц.

Парафіальна Рада УАПЦ
в Мюнхені

УСТ «Чорногора» — «Інфантері-касерне» Авсбург, 1:4 (1:2)
6 березня УСТ «Чорногора»-Авсбург розіграла товариські змагання з польською дружиною «Інфантері-касерне»-Авсбург. Змагання після нецікавої гри закінчилися перемогою поляків 4:1. «Чорногора» на цих змаганнях випала дуже слабо.

З світового спорту

З мистецтва футболу південної Німеччини
Айнтрахт Франкфурт — Оффенбахер Кікерс 3:5
Штутгартер Кікерс — СФ Вальдгоф 5:1
Швайнфурт — Мільбург 1:0
Нюрнберґ — ФСФ Франкфурт 3:2
Швабен Авсбург — ТСГ Ульм 0:1
Спорт. Штутгарт — Басен Мюнхен 0:1
Вікторія Ашафенбург — Форт 1:3
ФБ Штутгарт — 1860 Мюнхен 8:2
Ротвайс Франкфурт — Некарау 1:1
ФБ Мангайм — Вакер Мюнхен 2:1
На першому місці далі перебуває Нюрнберґ з 39:9 пунктів, Байерн Мюнхен 37:11, 1860 Мюнхен 35:13.
Штутгартер Кікерс 33:15.

Гокей на льоді

Расіні Клуб Париж — Канада 3:5
Шотландія — Канада 2:1
Расіні Клуб Париж — Чехо-Словацька 10:1
ЛТЦ Прага — Збірна Москви 5:3
В Англії з футболу далі провадять Арсенал з 47:13 пунктів, перед Барлей 39:21 і Престон Норд 38:22 пункт
В Австрії з футболу було кілька несподівано, а саме: Вакер виграв з Рангдом 1:0. Стан таблиці такий: 1, Расіні 18:4; 2, Вакер 10:6; на таких місцях перебувають клуби: Австрія, ФЦ, СК, Віно — кожирй з 13:9 пунктів. Вена — Вак 2:1; Вінерск — ФЦ, Він 3:1; Австрія — Адміра 10:1.

Теніс

Прага — Москва 5:2

Мистецтво Німеччини з гокею

Е.Ф. Крефельд — Прейсен Крефельд 6:3
СКР і серфее — Гк. Авсбург 2:1
ЕК. Фюсен — Бад Наугайм 4:7
ЕК. Крефельд — Е.Ф. Фюсен 3:5
Прейсен Крефельд — Гк. Авсбург 4:2